

Sygn. akt III Ca 1/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Skrzekut
Protokolant:	staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S., M. S.

przeciwko Szkole Głównej (...)w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt I C 2695/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt III Ca 1/15

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa J. S.i M. S.przeciwko Szkole Głównej (...) w W.Sąd Rejonowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 23 września 2014 r. zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 8 499 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lutego 2013 r. do dnia zapłaty (pkt II). Nadto zasądził Sąd od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 2 177 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie objęte pozwem wynikało z łączącej strony umowy, w ramach której powodowie mieli zapewnić grupie szkoleniowej pozwanego zakwaterowanie, wyżywienie i inne usługi hotelowe, a pozwany zobowiązany był do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 8 499 zł. Wszelkimi ustaleniami w zakresie wykonania usługi po stronie pozwanej zajmowała się Z. D. działająca jako przedstawicielka Rady Uczelnianej Samorządu (...) w W..

Uznając przedmiotowe roszczenie za uzasadnione za bezzasadne ocenił Sąd podnoszone przez pozwanego zarzuty. Za nie znajdujący w zebranych w sprawie materiale dowodowym ocenił Sąd zarzut, że usługa miała zostać wykonana wadliwie, albowiem doszło do zatrucia pokarmowego uczestników. Nie przychylił się Sąd także do zarzutu braku legitymacji biernej po stronie pozwanej opartego na twierdzeniu, że Z. D. była nieuprawniona do reprezentacji pozwanego. Miał Sąd na względzie, że zarzut ten został podniesiony dopiero w toku postępowania, po tym jak strona pozwana częściowo powództwo uznała. Ponadto zdaniem Sądu nawet jeśli przyjąć, że wymieniona początkowo działała przy braku pełnomocnictwa rektora uczelni, to jej działanie w imieniu pozwanego zostało następnie potwierdzone.

O kosztach orzekł Sąd na podstawie art. 98 kpc.

Wyrok ten pozwany zaskarżył w całości apelacją, zarzucając:

- naruszenie art. 233 § 1 kpc przez ocenę okoliczności sprawy w zasadzie na podstawie zeznań jednego świadka będącego pracownikiem powoda, a co prowadziło do błędnego przyjęcia, że: uczelnia nie kwestionowała faktu zasadności roszczenia, pomimo, że już w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 26 września 2013 r. strona pozwana wskazała, iż w całości kwestionuje roszczenie powoda; działania Z. D. w zakresie zaciągnięcia zobowiązania finansowego na rzecz (...) w W. potwierdzone zostały przez przyjazd studentów, przyjęcie faktury i zobowiązanie do zapłaty podczas gdy faktura jako dokument księgowy jak i wysokość wskazanej na fakturze kwoty nie mogą przesądzać ani o rzeczywistym istnieniu ani o zasadności roszczenia, a fakt pobytu studentów u powoda, z uwagi na brak jasno określonych warunków umowy zawartych w formie pisemnej, fakt braku umocowania Z. D. do reprezentowania uczelni nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do uznania, by uczelnia uznała warunki umowy w sposób konkludentny; przyjęcie, że złożone w następstwie częściowego uznania powództwa pod wpływem istotnego błędu przez jednego z pełnomocników pozwanego oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych złożone było jedynie na potrzeby procesu; pomiędzy stronami zawarta została ustna umowa, a (...) reprezentowała studentka; powód mimo profesjonalnego charakteru wykonywanej działalności nie był obowiązany do żądania pełnomocnictwa od podmiotu podającego się za reprezentanta strony pozwanej;

- naruszenie art. 207 § 6 kpc przez przyjęcie, że podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji biernej był spóźniony, podczas gdy jego wcześniejsze podniesienie w związku z pobytem prezesa strony pozwanej poza granicami kraju i niemożności potwierdzenia udzielenia pełnomocnictwa Z. D. nie było możliwe;

- naruszenie art. 38 kc w zw. z art. 103 kc w zw. z art. 66 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 6 kc oraz § 115 Statutu (...) polegające na ich błędnej wykładni i przyjęciu, że Z. D. mogła skutecznie reprezentować stronę pozwaną, w sytuacji gdy nie dysponowała ona pełnomocnictwem od władz, a jej czynności nie zostały skutecznie potwierdzone;

- naruszenie art. 84 kc przez jego niezastosowanie.

Nadto na rozprawie apelacyjnej pozwany zarzucił naruszenie art. 756 kc.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy. Nie zachodzą uchybienia, które Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu, a których skutkiem byłyby nieważność postępowania – art. 378 § 1 kpc.

Rozpoznając niniejszą sprawę w postępowaniu uproszczonym – art. 505¹ pkt 1 kpc Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie zasadnie przyjął, że Z. D., jako przedstawicielka rady uczelnianej

apelującego, uzgodniła z powodzeniem wykonanie usługi hotelarskiej w ramach wyjazdu szkoleniowo – integracyjnego w zamian za którą, to strona pozwana miała zapłacić kwotę 8 499 zł brutto. Działania wymienionej w tym zakresie zostały natomiast następnie przez stronę pozwaną potwierdzone. Ustalenia te Sąd Okręgowy akceptuje w całości i przyjmuje za własne. To wobec treści art. 505¹³ § 2 kpc skutkuje zaś ograniczeniem dalszej części uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia.

Zgodnie z treścią art. 505⁹ § 1 kpc apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. W niniejszej sprawie pozwany zarzucił naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc, art. 207 § 6 kc, art. 38 kc w zw. z art. 103 kc w zw. z art. 66 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 6 kc oraz § 115 Statutu (...) oraz art. 84 kc. Ponadto na rozprawie apelacyjnej zarzucił naruszenie art. 756 kpc. Zgodnie z dyspozycją art. 505⁹ § 2 kpc w postępowaniu uproszczonym po upływie terminu do wniesienia apelacji przytaczanie dalszych zarzutów jest co prawda niemożliwe, ale stwierdzić należy, że apelujący w istocie taki zarzut wywiódł już pośrednio w samej apelacji, w drodze argumentów podnoszonych na uzasadnienie zarzutów stawianych w pkt 2. Uchybienia dyspozycji temu przepisowi jak i wszystkim pozostałym nie można jednak stwierdzić.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc. Podkreślić należy, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice tej oceny wyznaczają jedynie zasady logiki i doświadczenia życiowego. Oznacza to, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, które konkretnie dowody zostały przez sąd ocenione z przekroczeniem tak określonych zasad oceny dowodów. Naruszenia art. 233 § 1 kpc nie uzasadnia w związku z tym przedstawienie przez stronę własnej wersji zdarzenia i to nawet wówczas, gdy także ona odpowiada wymienionym zasadom. Tym bardziej w niniejszej sprawie nie sposób oprzeć się na wersji jaką usiłował przeforsować apelujący, a która w istocie tak określonym zasadom dowodzenia nie odpowiada. I tak, nie można w szczególności podzielić stanowiska, że działania Z. D. w jego imieniu nie zostały potwierdzone. Wynika to nie tylko z odpowiedzi na pozew ale i z treści innych pism w ramach prowadzonej między stronami postępowania korespondencji. W samej odpowiedzi na pozew z dnia 9 grudnia 2013 r. apelujący wprost przyznał, że strona powodowa sporną usługę hotelarską miała wykonać na jego rzecz, a poszczególne ustalenia w ramach tej usługi miały być wykonywane za pośrednictwem Z. D. (k. 41). Do takich samych wniosków prowadzą także sformułowania zawarte w piśmie z dnia 26 września 2013 r. I tak, ze słów: „nadmienić należy, iż zgodnie z ustaleniami między stronami...” wynika, iż apelujący uważał się za stronę przedmiotowej umowy. Użyte w tym piśmie słowa: „Uczelnia może uregulować ustaloną kwotę” świadczą z kolei o tym, że apelujący godził się z obowiązkiem regulacji wynikającego z tej umowy po jego stronie zobowiązania do zapłaty. Za dowolne ocenić trzeba w związku z tym podnoszone przez apelującego twierdzenie, że w piśmie tym miał zaprzeczyć zasadności roszczenia w całości. Po pierwsze wskazać trzeba, że do skutków takich nie może prowadzić interpretacja tego pisma w całym jego kontekście, a po drugie zauważyć należy, że apelujący w tym piśmie właściwie po raz pierwszy kwestionował zasadność żądania co do jego wysokości powołując się na zatrucie pokarmowe (k.27).

Przedmiotowe pismo ma także takie znaczenie, że za prawidłowe ocenić pozwala stanowisko Sądu I instancji co do tego, że podniesiony przez apelującego zarzut braku legitymacji biernej ocenić należy jako spóźniony. Zauważyć trzeba, że przedmiotowe pismo w imieniu apelującego (działając z umocowania rektora uczelni, na które to umocowanie powołał się w załączniku dołączonym do tego pisma -k.28) złożył ten sam pełnomocnik, który następnie w piśmie z dnia 20 marca 2014 r., powołując się na uchylenie od skutków prawnych uznania części powództwa, podniósł zarzut, że Z. D. nie miała pełnomocnictwa do reprezentowania uczelni. Nie można w związku z tym racjonalnie wytłumaczyć, dlaczego już w tym piśmie pełnomocnik, dysponujący profesjonalną wiedzą miałby nie podjąć takiej obrony jak w piśmie z 20 marca 2014 r. Domniemywać należy, że pełnomocnik racjonalnie działając, wręcz w pierwszej kolejności ustaliby, czy Z. D. w ogóle była uprawniona do podejmowania działań w imieniu apelującego. Ocena w tym przedmiocie pozwoliłaby bowiem na skuteczną obronę bez potrzeby wykazywania czy umowa została prawidłowo wykonana. Za oczywiście bezzasadne ocenić tu trzeba z kolei tłumaczenia, że porozumienie z rektorem co do tej

kwestii w dacie sporządzenia odpowiedzi na pozew było niemożliwie, z uwagi na jego pobyt poza granicami kraju. Stwierdzić trzeba, że w obecnych czasach, gdzie środki komunikacji na odległość należą do codziennego użytku, powszechnie wiadomym jest, że porozumiewanie się z osobami przebywającymi nawet poza granicami kraju nie następuje żadnych trudności. Ponadto wiedzę w przedmiotowej kwestii pełnomocnik powoda musiał już uzyskać od rektora przed sporządzeniem pisma z dnia 26 września 2013r., skoro w piśmie tym - o czym była już mowa wyżej - przyznawał, iż jest stroną umowy i uczelnia może uregulować ustaloną kwotę, a jedynie powoływał się na obniżenie ceny z uwagi na mające mieć miejsce zatrucie pokarmowe uczestników wyjazdu integracyjnego. W tej sytuacji zgodzić trzeba się z Sądem Rejonowym, że zarzut braku umocowania pełnomocnik złożył jedynie dla potrzeb niniejszego postępowania oraz kierując się jego przebiegiem. W świetle przedstawionych faktów za niemające żadnego znaczenia ocenić trzeba równocześnie zarzuty, że pełnomocnictwo dla Z. D. nie zostało udzielone na piśmie. Zarzuty dotyczące naruszenia przepisów dotyczących reprezentacji uczelni ocenić trzeba w tej sytuacji za bezprzedmiotowe.

Niezależnie od tego stwierdzić trzeba, że zasadnie przyjął Sąd, że nawet gdyby założyć, że Z. D. działała bez umocowania to zastosowanie znajduje przepis art. 756 kc pozwalający przyjąć, że jej działanie zostało przez apelującego potwierdzone w drodze czynności konkludentnych.

Z tych przyczyn apelacja na zasadzie art. 385 kpc podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 kc w zw. z § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348).

(...)

(...)